

Прометей

Йоганн Вольфганг Ґете

Вгорни небо твоє, Зевсе,
Імлою хмар,
Вчини, як отой хлопчак,
Що толочить будяки,
Влучай в дуби й верхів'я гір,—
Тільки мою землю
Мені залиши
І мою хатину, будовану не тобою,
І вогнище моє
Із розжареним приском,
Якому ти заздриш.

Не знаю нікого біднішого
Під сонцем, ніж ви, богове!
Нещедро ви живлите
Данням офір
І дихом молитов
Вашу величність.
Ви б геть змарчили, якби
Не жебраки і діти,
Дурники, повні надії.

Коли я був малий, тоді,
Не знаючи, що, де і як,
Звертав свої заблудлі очі
До сонця, чи нема там вгорі
Вуха, що скарги мої почуло б,
Серця, що так, як моє,
Пригноблених би пожаліло.
Хто допоміг
Гордість титанів мені здолать?
Хто від смерті мене врятував,
Від долі раба?
Чи не ти само це звершило,
Серце, в паланні святім?
Чи не палало, юне й добре, ти,
Марно дякуючи за рятунок

Тому, хто спить у високості?

Тебе шанувати? Чому?

Може, зм'якшив ти колись

Болі знедоленим?

Може, притишив колись

Сльози настрашених?

Чи не всемогутній Час

Мужа із мене викував?

Чи не одвічна судьба

Владує і мною, й тобою?

Либонь, ти гадаєш,

Що зненавидіти життя я мушу,

Втекти десь в пустелю,

Бо не всі вже

Пуп'янки мрій достигли?

Ну, тут я сиджу і формую

Людей на свій образ —

Поріддя, що подібне до мене,

Щоб мучитися, щоб ридати,

Щоб втішатися, щоб радіти,—

І зневажати тебе,

Як я!